

Константинъ Петкановъ

Свети Никола

Черноморска легенда.

На моя братъ.

Люта зима. Луди вѣтрове врѣхлитатъ върху тенекиенитѣ покриви на крайнитѣ цариградски кжщурки, пицятъ изъ тѣснитѣ улици, реватъ по брѣговетѣ на Босфора. Калдармитѣ се пукатъ отъ студъ, а небето се губи срѣдъ сиви помръзнали облаци. По улицитѣ нѣма минувачи. Богатитѣ седятъ въ топлитѣ кьошкове, пушатъ наргелета, а бѣднитѣ зѣзнатъ гладни въ парцаливитѣ си дрехи. Минаватъ дни, седмици. Дървата, вжглищата се привѣршватъ, въ скадоветѣ не остава ни дъсчица, ни вжгленче. Въ огнищата пепелъта изстива, ржцетѣ се вкочанясватъ, сълзитѣ замръзватъ по бузитѣ на децата.

Единъ день сиромаситѣ излазятъ на улицата и съ кошници, съ торбички се трупатъ предъ вжглищарницата на стария гимиджия Садъкъ. Треперятъ, подскачатъ отъ студъ, блѣскаатъ съ посинѣли ржце затворенитѣ врати, викатъ и се молятъ:

— Само по едно вжгленче ни дай!

— Децата ни умиратъ отъ студъ, помогни ни! Аллахъ щедро ще те награди за доброто!...